

[Statsministeren]

Det skete ikke; udenrigsministeren søgte Tingets tilslutning dertil, men den opnåede man ikke, og derfor måtte det afvente, at Folketinget trådte sammen og kunne ratificere. Så fulgte man den sædvanlige procedure, der nødvendigvis er meget grundig og omstændelig, og som bl.a. omfatter udarbejdelse af skriftlige kommentarer til den nok så lange tekst.

I øvrigt kan jeg gøre opmærksom på, at det ikke kun er Danmark, som finder, at det er en stor opgave at ratificere – der er mange lovområder, som er implicerede – og der er endnu kun syv vestlige lande, som har ratificeret. Vi kan således endnu nå – og det bør vi – at komme med blandt den første tredjedel af de vestlige lande, der ratificerer.

Må jeg sige til fru Jytte Andersen, at jeg godt husker tankegangen om den folkelige kampagne. Heldigvis var jo verdenstopmødet kolossalt omtalt i medierne, men der bliver en ny lejlighed, synes jeg, når Folketinget har ratificeret konventionen. Så må øjeblikket være inde, hvor man kan sige: Nu kan regeringen og Folketinget, efter at vi har ratificeret, i fællesskab være bagmændene for en sådan god dansk kampagne.

Glønborg (KRF):

Jeg vil bare tillade mig at gøre opmærksom på, at vi også fra Nordisk Råds side har anbefalet regeringerne i de nordiske lande at skynde sig lidt med denne sag. Det gjorde vi allerede tidligt i 1990, og den 14. november var sagen på dagsordenen i konferencen i Snekkersten, hvor den svenske minister oplyste, at konventionen var vedtaget, og at man var i fuld gang med en oplysningskampagne, sådan som fru Jytte Andersen netop efterlyser. Det norske Storting havde netop lige forud for det ratificeret, og fra Finland lød meldingen på, at man ville ratificere i løbet af 14 dage, så jeg formoder, at det er sket. I forhold til dem, som vi bor tæt ved, er vi altså efterhånden ved at være bagefter. Så jeg håber, der nu ikke bliver flere forsinkelser.

Jytte Andersen (S):

Skal statsministerens bemærkninger forstås på den måde, at regeringen er parat til at afsætte økonomiske midler til at igangsætte en oplysningskampagne og ikke bare vil afvente, om velvillige journalister vil skrive om det, vi gør, men rent faktisk er parat til at igangsætte en oplysningskampagne?

Og i bekræftende fald: Hvor mange penge agter regeringen at afsætte til formålet?

Statsministeren (Poul Schlüter):

Jeg kan sige til hr. Glønborg, at vi bestemt skal skynde os det bedste, vi har lært, og at ratifikationsprocessen i Folketinget vil blive igangsat inden 1. februar, altså inden for de næste 14 dage.

Fru Jytte Andersen spørger, hvor mange midler der bør afsættes til en sådan dansk kampagne. Dette spørgsmål synes jeg regeringen bør forhandle nærmere med Folketingets partier, og det kan man jo gøre, mens der arbejdes her i Tinget med ratifikationen, for der kræves jo unægtelig en bevilling, og enhver regering bør sikre sig, at en sådan bevilling nyder tilslutning fra flertallet. Jeg håber, det bliver fra hele Folketinget.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. S 55**2) Til statsministeren af:****Torben Lund (S):**

»Vil statsministeren uddybe sine udtalelser om, at regeringen var bekendt med beslutningen om nedprioritering i tamilsagen, og at ansvaret for nedprioriteringen af tamilske familiesammenføringer retligt bæres af justitsministeren og regeringen?«

Skriftlig begrundelse

Under 1. behandling af forslag til folketingsbeslutning om nedsættelse af en kommissionsdomstol vedrørende administration af udlændingeloven den 25. april 1989 udtalte statsministeren bl.a.:

»Regeringen var bekendt med beslutningen om nedprioritering.«

»Jeg har tilkendegivet i Retsudvalget og igen med meget klare ord i dag, at ansvaret retligt var justitsministerens og regeringens . . .«

Offentliggørelsen af de hidtil afgivne forklaringer i undersøgelsesretten fra ledende embedsmænd i Justitsministeriet og Direktoratet for Udlændinge gør en uddybning af statsministerens ovennævnte udtalelser stærkt påkrævet.